

JULIA QUINNOVÁ
BRIDGERTON

VIKOMT, KTORÝ MA MILOVAL

Julia Quiniová

BRIDGERTON

VIKONT, KTORÝ MA MILOVAL

2021

Julia Quinn

THE VISCOUNT WHO LOVED ME

Copyright © 2000 by Julie Cotler Pottinger

All rights reserved

Translation © 2021 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design © 2021 by Cora Design

Slovak edition © 2021 by Mgr. Lenka Martinková VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-971289-5-1

Pre malé hemžiacie sa kľbko, ktoré mi robí spoločnosť počas písania tejto knihy. Nevieť sa dočkať, kedy ťa spoznám!

A tiež pre Paula, hoci neznáša muzikály.

Lovecká sezóna roku 1814 bola zahájená a existuje len malá nádej, že oproti roku 1813 uvidíme nejaké veľké zmeny. Spoločenské večierky znovu zaplnili Ctižiadostivé matky, ktorých cieľom je vydať svoje drahé dcérenky za Odhodlaných starých mládencov. Za úlovok tejto sezóny je považovaný vikomt Anthony Bridgerton. Vlasy tohto chudáka vyzerajú často rozstrapatené a neupravené – je to kvôli tomu, že sa nikde nepohne bez toho, aby naňho nežmurkala nejaká mladá slečna s takou rýchlosťou, až to vytvára vietor o sile hurikánu. Jedinou slušnou dámou, ktorá sa o Bridgertona nezaujíma, je slečna Katharine Sheffieldová. Jej správanie k nemu niekedy dokonca hraničí s nepriateľstvom.

A naša autorka si myslí, že súperenie medzi Bridgertonom a slečnou Sheffieldovou bude presne tým, čo oživí túto ináč nudnú sezónu.

SPOLOČENSKÉ NOVINY LADY WHISTLEDOWNOVEJ,
13. APRÍLA 1814

Prológ

Anthony Bridgerton vždy vedel, že zomrie mladý.

Nie ako dieťa. Mladý Anthony nemal dôvod uvažovať o smrti. Jeho detstvo bolo pre chlapca stelesnením dokonalosti.

Je pravda, že bol dedičom starého a bohatého vikomstva, ale na rozdiel od väčšiny iných aristokratických dvojíc, lord a lady Bridgertonovci sa milovali a narodenie syna nevnímali ako príchod dediča, ale skôr dieťaťa.

A tak sa nekonali žiadne večierky, ani oslavy. Stáli tu iba matka a otec, ktorí ohromene pozorovali svojho maličkého synčeka.

Bridgertonovci boli mladými rodičmi – Edmund nemal ani dvadsať a Violet práve oslávila osemnásť – ale boli citliví a silní. Svojho syna milovali s oddanosťou a zanietením, ktoré bolo v ich spoločenských kruhoch vidieť iba zriedkavo. Violetina matka sa zhrozila, keď jej dcéra trvala na tom, že sa o svojho syna postará sama a Edmund nikdy nezastával prevažujúci názor, že otcovia by svoje deti nemali vidieť, ani počuť. Brával chlapca na dlhé prechádzky po poliach v Kente, rozprával mu o filozofii a poézii skôr, ako dokázal rozumieť slovám a každý večer pred spaním mu čítal príbehy.

Keďže vikomt a vikomtka boli takí mladí a zamilovaní, nikoho neprekvapilo, že iba dva roky po tom, čo sa narodil Anthony, sa k nemu pridala mladší brat, ktorého pokrstili Benedict. Edmund okamžite prispôbil svoj denný program, aby mohol oboch synov brávať na prechádzky. Na týždeň sa stratil v stajniach aj s koziarom, aby vytvoril zvláštny postroj, v ktorom by mohol nosiť Anthonyho na chrbte, zatiaľ čo by Benedicta držal na rukách.

Kráčali cez polia a potôčiky a on im hovoril o úžasných veciach, dokonalých kvetoch, modrej oblohe, rytieroch v zlatej zbroji a dámach v ťaž-

kostiach. Keď sa vrátili s rozstrapatenými vlasmi a opálení, Violet sa len smiala a Edmund hovorieval: „Vidíte? Tu je naša dáma v ťažkostiach. Očividne ju musíme zachrániť.“ Anthony sa jej potom vrhol do náručia, chichotal sa a prisahal, že ju ochráni pred drakom chrliacim oheň, ktorého videli len dve míle dolu po ceste k dedine.

„Dve míle dolu po ceste k dedine?“ vydýchla Violet a snažila sa pôsobiť vydesene. „Nebesa, čo by som robila bez troch silných mužov, čo ma ochránia?“

„Benedict je ešte iba bábätko,“ odvetil Anthony.

„Ale vyrastie,“ zvykla odpovedať a prehrabla mu rukou vlasy, „tak ako ty. A ešte porastieš.“

Edmund sa vždy správal k svojim deťom s rovnakou láskou a oddanosťou, ale neskoro v noci, keď si Anthony pritisol Bridgertonovské vreckové hodinky k hrudi (dostal ich na ôsme narodeniny od otca, ktorý ich dostal na ôsme narodeniny od svojho otca), rád myslel na to, že jeho vzťah s otcom je o trochu výnimočnejší. Nie preto, že by ho Edmund mal najradšej – v tej chvíli už existovali štyria súrodenci Bridgertonovci (Colin a Daphne prišli na svet rýchlo po sebe) – Anthony si veľmi dobre uvedomoval, že všetky deti boli milované.

Nie, myslel si, že jeho vzťah s otcom je výnimočný, pretože ho jednoducho pozná najdlhšie. Napokon, nezáležalo na tom, ako dlho poznal otca Benedict, Anthony mal dva roky náskok. A šesť pred Colinom. A čo sa týkalo Daphne, okrem toho, že bola dievčaťom (hrozná!), poznala otca o osem rokov menej ako on a rád si pripomínal, že to tak ostane navždy.

Edmund Bridgerton sa stal jednoducho stredom Anthonyho sveta. Bol vysoký, so širokými ramenami a vedel jazdiť na koni, akoby sa narodil v sedle. Vždy poznal odpovede na otázky z počtov (dokonca, aj keď ich nevedel ani súkromný učiteľ), nevidel dôvod, prečo by si jeho synovia nemohli postaviť dom na strome (a potom ho aj sám postavil) a jeho smiech zahrieval na tele aj na duši.

Edmund naučil Anthonyho jazdiť na koni, strieľať a plávať. Sám ho odviezol do Etonu namiesto toho, aby ho poslal v koči so služobníctvom tak, ako prišla väčšina Anthonyho budúcich priateľov. Keď uvidel, ako nervózne pozerá na školu, ktorá sa čoskoro mala stať jeho novým domovom, dôverne sa so svojím najstarším synom porozprával a uistil ho, že všetko bude v poriadku.

A tak sa aj stalo. Anthony vedel, že to tak bude. Veď napokon, jeho otec nikdy neklamal.

Anthony miloval svoju matku. Pravdepodobne by si odhryzol aj vlastnú ruku, keby jej to zaistilo bezpečie. Ale keď vyrastal, tak všetko, čo robil, každý úspech, cieľ, nádej či sen – všetko to robil pre otca.

A potom sa jedného dňa všetko zmenilo. Keď sa nad tým potom zamyslel, bolo to vlastne celkom zábavné, ako sa život dokáže v okamihu zmeniť. Ako sú veci v jednu chvíľu isté a v nasledujúcu... už nie.

Stalo sa to, keď mal Anthony osemnásť. Prišiel domov na leto a pripravoval sa na svoj prvý rok na Oxforde. Mal nastúpiť na All Souls College tak, ako jeho otec pred ním. Jeho život vyzeral tak úžasne, ako si mohol ktorýkoľvek osemnásťročný človek priať. Objavil ženy a čo bolo ešte lepšie, ony objavili jeho. Rodičia ešte stále šťastne plodili ďalšie deti, doplnili rodinu ešte o Eloise, Francescu a Gregoryho. Anthony sa snažil negúľať očami, keď na chodbe prešiel okolo matky – tehotnej s *ôsmym* dieťaťom! Podľa neho nebolo vhodné mať v ich veku ďalších potomkov, ale nechal si to pre seba.

Ako by mohol pochybovať o Edmundovom rozume? Možno, že aj on v pokročilom veku tridsiatich ôsmich rokoch zatúži po ďalších deťoch.

Anthony to zistil neskoro popoludní. Vracal sa s Benedictom z dlhlej jazdy plnej modrín a práve prešiel cez dvere Aubrey Hallu, domu Bridgertonovcov po predkoch, keď na zemi uvidel sedieť desaťročnú sestru. Benedict zostal v stajniach, keďže s Anthonym prehral akúsi hlúpu stávkou, podľa ktorej musel oba kone vytrieť dosucha.

Keď Anthony uvidel Daphne, zastavil sa. Pripadalo mu zvláštne, že vidí sestru, ako sedí na zemi. Ešte zvláštnejšie bolo, že plače.

Daphne nikdy neplakala.

„Daff“, ozval sa neisto. Bol príliš mladý na to, aby vedel, čo má robiť s plačúcou ženou a napadlo mu, či sa to niekedy naučí. „Čo...“

Skôr, ako mohol dokončiť otázku, Daphne zdvihla hlavu a hlboký zármutok v jej obrovských hnedých očiach ním prešiel ako nôž. Cúvol o krok dozadu, vedel, že sa stalo niečo hrozné.

„Je mŕtvy,“ zašepkala Daphne. „Otec je mŕtvy.“

Anthony si na chvíľu myslel, že ju zle počul. Otec nemohol byť mŕtvy. Iní ľudia zomierajú mladí, tak ako strýčko Hugo, ale ten bol drobný a chorľavý. Teda drobnejší a chorľavejší ako Edmund.

„Mýlíš sa,“ povedal jej. „Určite sa mýlíš.“

Pokrútila hlavou. „Povedala mi to Eloise. Bolo... bola to...“

Anthony vedel, že by nemal triasť sestrou, ktorá vzlykala, ale nedokázal si pomôcť. „Čo to bolo, Daphne?“

„Bola to včela,“ zašepkala. „Poštípala ho včela.“

Anthony na ňu chvíľu len uprene hľadel. Napokon chrapľavým a ledva počuteľným hlasom povedal: „Ľudia nezomierajú na poštípanie včelou, Daphne.“

Nepovedala nič, iba tam sedela na dlážke a hrdlo sa jej triaslo pri snahe ovládnuť plač.

„Včela ho uštipla už predtým,“ dodal Anthony zvýšeným hlasom. „Bol som s ním. Včely nás poštípali oboch. Natrafili sme na hniezdo. Mňa uštipli do pleca.“ Zdvihol ruku a dotkol sa miesta, kde ho pred rokmi poštípali. Zašepkal: „Jeho do ramena.“

Daphne na neho pozerala s prázdny výrazom v tvári.

„Bol v poriadku,“ trval na svojom Anthony. Počul paniku vo svojom hlase a vedel, že sestru desí, ale nedokázal to ovládať. „Človek nemôže zomrieť po uštipnutí včelou!“

Daphne pokrútila hlavou, v očiach mala odrazu pohľad, akoby mala sto rokov. „Bola to včela,“ povedala tlmene hlasom. „Eloise to videla. V jednej chvíli tam stál a v ďalšej bol... bol...“

Anthony cítil, že v ňom rastie niečo čudné a snaží sa to dostať na povrch. „Čo sa stalo v ďalšej chvíli, Daphne?“

„Bol mŕtvy.“ Pri tých slovách vyzerala rovnako zmätene, ako sa on cítil.

Anthony nechal Daphne sedieť na chodbe a bral schody po troch po ceste do spálne svojich rodičov. Otec určite nezomrel. Človek predsa nemôže zomrieť, keď ho uštipne včela. Nebolo to možné. Bolo to celkom šialené. Edmund Bridgerton bol mladý a silný. A tiež vysoký, so širokými plecami a mocnými svalmi. Nebesá, žiadna bezvýznamná včela ho nemohla len tak poraziť.

Ale keď sa Anthony dostal na hornú chodbu, hrobové ticho tuča po-behujúcich sluhov mu napovedalo, že situácia je zlá.

A ich ľútostivé tváre... po zvyšok svojho života ho budú prenasledovať ich ľútostivé tváre.

Myslel si, že sa bude musieť pretlačiť, aby sa dostal do izby rodičov, ale služobníctvo sa rozostúpilo ako Červené more, a keď Anthony otvoril dvere, pochopil.

Jeho matka sedela na kraji postele, nevzlykala, nevydávala žiadne zvuky, iba držala otcovu ruku a pomaly sa hojdala dopredu a dozadu.

Otec sa nehýbal. Ležal nepohnute ako... Anthony ani nechcel myslieť na to slovo.

„Mama?“ spýtal sa priškrtené. Takto ju nenazval už roky, odkedy odišiel do Etonu, bola pre neho „matka“.

Pomaly sa otočila, akoby jeho hlas prichádzal cez dlhočizný tunel.

„Čo sa stalo?“ zašepkal.

Pokrútila hlavou, v očiach mala neprítomný výraz. „Neviem,“ odvetila. Pery nechala pootvorené, akoby chcela ešte niečo povedať, ale potom na to zabudla.

Anthony vykročil dopredu čudným, trhaným krokom.

„Zomrel,“ zašepkala napokon Violet. „Zomrel a ja... och, Bože, ja...“ Položila si ruku na okrúhle brucho, v ktorom rástlo dieťa. „Povedala som mu – och, Anthony povedala som mu...“

Vyzerala, že by sa mohla zosypať. Anthony potlačil slzy, ktoré ho pálili v očiach a dráždili v hrdle. Presunul sa k nej. „Je to v poriadku, mama,“ povedal. Vedel, že to nie je v poriadku.

„Povedala som mu, že toto je posledné dieťa,“ zhlboka sa nadýchla a vzlykala na jeho pleci. „Povedala som mu, že nemôžem vynosiť ďalšie a budeme si musieť dávať pozor... Och, Bože, Anthony, čo by som len dala za to, aby tu bol a mohla by som mu dať ďalšie dieťa. Nerozumiem. Jednoducho nerozumiem...“

Anthony ju držal, zatiaľ čo ona plakala. Nepovedal nič. Bolo zbytočné vymýšľať nejaké slová, ktoré by uľavili jeho spustošenému srdcu.

Ani on tomu nerozumel.

Večer prišli lekári a vyhlásili, že sú zmätení. Už o niečom takom predtým počuli, ale nikdy nie u niekoho takého mladého a silného. Bol plný života, mocný, nikto by to nepredpokladal. Bolo pravdou, že vikomtov mladší brat Hugo zomrel náhle pred rokom, ale takéto záležitosti neby-

vali dedičné, a hoci Hugo prišiel o život vonku, nikto si nevšimol včelie bodnutie na jeho pokožke.

Ale nikto ho ani nehľadal.

Lekári neustále opakovali, že to nikto nemohol predpokladať, až kým ich Anthony nemal chuť zaškrtiť. Napokon ich dostal z domu a uložil matku do postele. Museli ju presunúť do inej spálne. Trápilo ju už len pomyslenie na spánok v posteli, v ktorej toľké roky spávala s Edmundom. Anthony sa podarilo poslať do postelí aj šesť svojich súrodencov. Povedal im, že sa porozprávajú ráno, všetko bude v poriadku a on sa o nich postará tak, ako by si to prial otec.

Potom vošiel do izby, kde ešte stále nehybne ležal otec a zahľadel sa na neho. Díval sa na neho hodiny, takmer pri tom nežmurkol.

A potom odtiaľ vyšiel s novou predstavou o vlastnom živote a vedomím smrteľnosti.

Edmund Bridgerton zomrel vo veku tridsiatich ôsmich rokov a Anthony si jednoducho nevedel predstaviť, že otca prekoná v akomkoľvek smere a už vôbec nie, čo sa týka veku.

Kapitola 1

Témou naničhodníkov sme sa už v týchto novinách zaoberali a naša autorka prišla k záveru, že existujú naničhodníci a Naničhodníci.

Anthony Bridgerton je Naničhodník.

Muž naničhodník (s malým začiatočným písmenom) je mladý a nezrelý. Chváli sa svojimi úlovkami, správa sa prihlúplo a myslí si, že pre ženy predstavuje nebezpečenstvo.

Muž Naničhodník (s veľkým začiatočným písmenom) vie, že pre ženy predstavuje nebezpečenstvo. Nechváli sa svojimi úlovkami, pretože to nepotrebuje. Vie, že o ňom budú rozprávať muži a tiež ženy. Vlastne by bol radšej, keby sa o ňom vôbec nerozprávali. Vie, kým je a čo robí, ďalšie pripomínanie je zbytočné.

Nespráva sa ako hlupák z jednoduchého dôvodu, pretože ním nie je (takýto zvyk však môžeme od príslušníkov mužského pohlavia očakávať). Nemá trpezlivosť pre slabosti smotánky a úprimne, ani naša autorka ho z toho nemôže viniť.

A ak toto všetko neopisuje vikomta Bridgertona – tohto roku najvyhľadávanejšieho starého mládenca – tak potom naša autorka okamžite vráti svoje brko. Jedinou otázkou ostáva: Bude spoločenská sezóna roku 1814 konečne časom, kedy sa poddá blaženému manželskému stavu?

Naša autorka si myslí, že... nie.

SPOLOČENSKÉ NOVINY LADY WHISTLEDOWNOVEJ,

20. APRÍLA 1814

„Prosím, nehovor mi,“ povedala Kate Sheffieldová nahlas v miestnosti, „že zase píše o vikomtovi Bridgertonovi.“

Jej o takmer štyri roky mladšia nevlastná sestra Edwina zdvihla zrak od novín. „Ako to vieš?“

„Chichoceš sa ako bláznivá.“

Edwina sa zachichotala, až sa pod ňou zatriasla modrá damasková pohovka, na ktorej obe sedeli.

„Vidíš?“ opýtala sa Kate a jemne ju štychla do pleca. „Vždy sa chichoceš, keď píše o nejakom nehanebnom darebákovi.“

Kate sa uškrnula. Len máločo mala radšej, ako keď si mohla doberať sestru. Samozrejme, že to bolo v dobrom.

Mary Sheffieldová, Edwinina matka a už takmer osemnásť rokov aj Katina nevlastná matka, zdvihla hlavu od výšivky a posunula si okuliare ďalej ku koreňu nosa. „Na čom sa vy dve smejete?“

„Kate podráždilo, že lady Whistledownová zase píše o tom nemravnom vikomtovi,“ vysvetľovala Edwina.

„Nie som podráždená,“ odvetila Kate, aj keď ju nikto nepočúval.

„Bridgertonovi?“ spýtala sa Mary neprítomne.

Edwina prikývla: „Áno.“

„Vždy o ňom píše.“

„Myslím, že len rada píše o naničhodníkoch,“ odvetila Kate. „Ak by písala o nudných ľuďoch, nikto by si jej noviny nekupoval.“

„To nie je pravda,“ ozvala sa Edwina. „Minulý týždeň písala o nás a my teda nie sme najzaujímavejšími ľuďmi v Londýne.“

Kate sa usmiala nad naivnosťou svojej sestry. Kate a Mary možno nepredstavovali tých najzaujímavejších ľudí v Londýne, ale Edwinu, s jej svetlými vlasmi a žiarivými modrými očami, už vymenovali za ‚klenot spoločenskej sezóny roka 1814‘. Na druhej strane Kate, s obyčajnými hnedými vlasmi a tmavými očami, zvykli označovať za ‚staršiu sestru klenotu spoločenskej sezóny‘.

Napadlo jej, že počula už aj horšie prezývky. Aspoň ju nikto nezačal volať ‚staropanenská sestra klenotu sezóny‘.

To bolo oveľa bližšie k pravde, ako by ktorákoľvek Sheffieldová chcela priznať. V dvadsiatich rokoch (takmer dvadsaťjeden, ak by sa chcel niekto vyjadriť až príliš úprimne) bola Kate na svoju prvú sezónu v Londýne trochu pristará.

Nemala však na výber. Sheffieldovci neoplývali bohatstvom ani v dobe, keď Katin otec ešte žil a posledných päť rokov od jeho smrti boli nútení hospodáriť ešte úspornejšie. Nebývali síce v chudobinci, ale museli v ruke obracať každú libru.

S ich obmedzenými prostriedkami si mohli dovoliť len jeden výlet do Londýna. Prenajať si dom – a koč – a najať aspoň nutný počet sluhov počas sezóny, stojí peniaze. Veľa peňazí. A druhýkrát si to už nemohli dovoliť. A tak si na výlet do Londýna šetrili celých päť rokov. Ak by dievčatá neuspeli na svadobnom trhu... nuž, nikto by ich neodviedol do väzenia pre dlžníkov, ale museli by sa pripraviť na tichý život v chudobe v nejakej malej, očarujúcej chalúpke v Somersete.

Obe dievčatá situácia prinútila debutovať v ten istý rok. Zhodli sa na tom, že najrozumnejší čas nastane, keď bude mať Edwina sedemnášť a Kate skoro dvadsaťjeden. Mary by rada počkala až do Edwinových osemnástich narodenín, aby ešte dospela, ale Kate by vtedy mala takmer dvadsaťdva a nebesá, kto by si ju už vtedy zobral?

Kate sa slabo usmiala. Nechcela sa zúčastniť spoločenskej sezóny. Od začiatku vedela, že nie je ten typ, ktorý by upútal pozornosť smotánky. Neoplývala dostatočnou krásou, aby to zatienilo nedostatok jej vena a tiež sa nikdy nenaučila usmievať sa nasilu, ladne kráčať a robiť všetky tie veci, ktoré ostatné dievčatá vedeli robiť už od narodenia. Dokonca aj Edwina, ktorá v sebe nemala ani kúsok prefíkanosti, dokázala nejakým spôsobom stáť, hýbať sa a vzdychať tak, že sa muži išli pobiť len kvôli tomu, aby sa im dostalo pocty pomôcť jej prejsť cez ulicu.

Kate, na druhej strane, vždy stála s vystretými plecami a nedokázala obsedieť na mieste, ani keby od toho záležal jej život. Kráčala akoby pretekala – a prečo nie? Ak človek niekam ide, prečo by sa tam nemal dostať čo najrýchlejšie?

A čo sa týkalo prebiehajúcej sezóny v Londýne, v meste sa jej veľmi nepáčilo. Celkom dobre sa bavila a stretla zopár milých ľudí, ale londýnska sezóna sa dievčaťu, ktoré by bolo celkom spokojné aj na vidieku, kde by si našlo vhodného manžela, zdalo ako mrhanie peniazmi.

Mary o tom nechcela ani počuť. „Keď som si brala tvojho otca,“ povedala, „prisahala som, že ťa budem ľúbiť a vychovávať so všetkou starostlivosťou a láskou, akú by som dala svojmu vlastnému dieťaťu.“

Kate sa podarilo dostať zo seba iba: „Ale...“ predtým, ako Mary pokračovala ďalej. „Nesiem zodpovednosť voči tvojej úbohej matke, nech odpočíva v pokoji, a jej súčasťou je šťastne ťa vydať a zabezpečiť.“

„Na vidieku by som si mohla žiť šťastne a zabezpečené,“ odporovala jej Kate.

Mary prešla do protiútoku: „V Londýne je viac mužov, z ktorých si môžeš vybrať.“

Po týchto slovách sa do rozhovoru zapojila aj Edwina, ktorá trvala na tom, že by sa bez nej cítila hrozne, a keďže Kate nedokázala zniesť pohľad na nešťastnú sestru, jej osud bol spečatený.

A tak sedela vo vyblednutom salóniku prenajatého domu v dobrej časti Londýna... s nezbedným úsmevom... a chystala sa sestre uchmatnúť noviny z ruky.

„Kate!“ zapišťala Edwina a vytreštila oči na malý trojuholník papiera, ktorý jej ostal medzi pravým palcom a ukazovák. „Ešte som neskončila!“

„Už to čítaš večnosť,“ povedala Kate a šibalsky sa uškrnula. „Okrem toho, chcem vidieť, čo dnes píše o vikomtovi Bridgertonovi.“

Edwinine oči, ktoré zvyčajne prirovnávali k pokojným škótskym jazérám, sa diabolsky zaleskli. „Nejako *veľmi* sa zaujímaš o vikomta, Kate. Je tu niečo, o čom si nám nepovedala?“

„Nebud' hlúpa. Ani ho nepoznám. A keby som ho aj poznala, pravdepodobne by som utiekla opačným smerom. Je presne tým typom muža, ktorému by sme sa my dve mali za každú cenu vyhnúť. Ten by možno zvedol aj ladovec.“

„Kate!“ vyhrkla Mary.

Kate sa zaškerila. Zabudla, že nevlastná matka ich počúva. „Nuž, je to pravda,“ dodala. „Počula som, že mal viac mileniiek ako ja narodenín.“

Mary sa na ňu na chvíľu zahľadela, akoby sa snažila rozhodnúť, či jej má na to odpovedať alebo sa má zdržať a napokon vyhlásila: „Nie žeby to bola vhodná téma pre tvoje uši, ale mnoho mužov ich má.“

„Och.“ Kate sa začervenala. Nebolo nič horšie, ako keď sa snažila na niečo poukázať a nikto jej neodporoval. „Tak potom ich mal dvakrát toľko. Každopádne strieda ženy oveľa viac ako väčšina mužov a Edwina by mu nemala dovoliť, aby jej dvoril.“

„Aj ty sa zúčastňuješ spoločenskej sezóny,“ pripomenula jej Mary.

Kate sa posmešne pozrela na Mary. Všetky vedeli, že ak by sa vikomt rozhodol dvoriť niektoej z Sheffieldových, nebola by to Kate.

„Nemyslím, že existuje niečo, čo by zmenilo tvoj názor,“ pokrčila Edwina plecami a naklonila sa ku Kate, aby lepšie videla noviny. „Vlastne o *ňom* veľa nepíše. Je to skôr článok o naničhodníkoch.“

Kate očami preletela vysádzaný text. „Hmmm,“ ozvala sa pohrdavo, „stavím sa, že bude mať pravdu. Tohto roku sa vikomt určite neožení.“

„Vždy si myslíš, že lady Whistledownová má pravdu,“ zamrmlala Mary s úsmevom.

„Zvyčajne ju má,“ odvetila Kate. „Musíš uznať, že hoci je autorkou klebetníka, prejavuje slušnú dávku rozumu. Čo sa týka ľudí, ktorých som doteraz stretla v Londýne, mala pravdu.“

„Mala by si mať vlastný úsudok, Kate,“ povedala Mary. „Je pod tvoju úroveň, aby si zakladala svoje názory na klebetníku.“

Kate vedela, že jej nevlastná matka má pravdu, ale nechcela to priznať, a tak zo seba znovu dostala len zamrmlanie a otočila sa k papieru vo svojich rukách.

Whistledown je bez pochybností to najzaujímavejšie čítanie v celom Londýne. Kate si nebola celkom istá, kedy sa klebetník objavil – začula, že niekedy minulého roka – ale jedná vec sa nedala poprieť. Ktokoľvek bola lady Whistledownová (a to nikto naozaj nevedel), bola dobre informovaná členkou smotánky. Musela byť. Žiaden votrelec by neodhalil všetky tie klebety, ktoré tlačila každý pondelok, stredu a piatok.

Lady Whistledownová vždy vedela o všetkých najnovších klebetách a na rozdiel od iných novín neváhala používať celé mená ľudí. Minulý týždeň sa napríklad celkom jasne vyjadrila, že Kate nepristane žltá, keď napísala: „Žltá farba spôsobuje, že tmavovlasá slečna Katharine Sheffieldová vyzerá ako odkvitnutý narcis.“

Kate urážka nevadila. Viackrát už počula, že človeka „smotánka neprijala medzi seba“, kým ho lady Whistledownová neurazila. Dokonca aj Edwina, ktorá mala obrovský spoločenský úspech, žiarlila na to, že napísala len o Kate.

A hoci sa Kate najprv nechcela zúčastniť londýnskej sezóny, usúdila, že ak má byť súčasťou spoločenského diania, nemusí zlyhať na celej čiare. Ak jedinou známkou jej úspechu mala byť urážka v klebetníku, tak nech. Kate brala každé víťazstvo.

Teraz, keď sa bude Penelope Featheringtonová chváliť, že ju prirovnala k prezretému citrusovému ovociu v oranžovom saténe, Kate mohla mávnuť rukou a dramaticky vzdychnúť: „Áno, nuž, ja som odkvitnutý narcis.“

„Jedného dňa,“ vyhlásila Mary z ničoho nič a ukazovák si potlačila okuliare ešte vyššie na nose, „niekto odhalí jej pravú totožnosť a potom bude mať problémy.“

Edwina sa so záujmom pozrela na matku. „Naozaj si myslíš, že ju niekto vypátra? Už viac ako rok sa jej darí udržať svoje tajomstvo.“

„Nič také veľké nemôže zostať utajené navždy,“ odvetila Mary. Prepichla výšivku ihlou a potiahla dlhú žltú nitku cez látku. „Pamätajte si moje slová. Skôr či neskôr to vyjde najavo, a keď sa to stane, v celom meste vypukne škandál, aký ste ešte nikdy nevideli.“

„Nuž, ak by som vedela, kto to je,“ vyhlásila Kate a obrátila noviny na druhú stranu, „pravdepodobne by som si z nej urobila najlepšiu priateľku. Je diabolicky zábavná. A bez ohľadu na to, čo všetci hovoria, má vždy pravdu.“

Presne v tej chvíli vošiel do miestnosti Newton, Katin korgi s nadváhou.

„Nemal by ten pes ostať von?“ spýtala sa Mary. Potom zakričala: „Kate!“ Pes zamieril k jej nohe a dychčal, akoby čakal na bozk.

„Newton, už aj poď sem!“ rozkázala mu Kate.

Pes sa zahľadnel na Mary, potom pomaly prešiel ku Kate, vyskočil na pohovku a položil predné labky do jej lona.

„Budeš celá od chlupov,“ ozvala sa Edwina.

Kate pokrčila plecami a pohľadkala ho po hrubej, karamelovej srsti. „Nevadí mi to.“

Edwina si vzdychla, potom natiahla ruku a krátko pohľadkala Newtona. „Čo ešte píše?“ spýtala sa a naklonila sa zvedavo dopredu. „Nikdy sa nedostanem na druhú stranu.“

Kate sa usmiala nad sestrinou uštipačnosťou. „Nie veľa. Niečo o vojvodovi a vojvodkyni z Hastingsu, ktorí tento týždeň pricestovali do mesta. Potom jedálny lístok na plese lady Danburyovej, ktorý označila za ‚prekvapivo chutný‘ a poľutovaniahodný opis šiat slečny Featheringtonovej z minulého pondelka.“

Edwina sa zamračila. „Vyzerá to tak, že dosť často kritizuje Featheringtonovcov.“

„Vôbec sa tomu nečudujem,“ povedala Mary, vstala a odložila výšivku nabok. „Tá žena by pre svoje dievčatá nevedela vybrať správnu farbu šiat, ani keby sa jej dúha omotala okolo krku.“

„Mama!“ vyhrýkla Edwina.

Kate si rukou prikryla ústa a snažila sa nesmiať. Mary len málokedy vyhlasovala takéto veci, ale keď už niečo povedala, tak to stálo za to.

„Nuž, je to pravda. Neustále oblieka svoju najmladšiu dcéru do oranžovej. Každý vidí, že to úbohé dievča potrebuje modrú alebo zelenú.“

„Obliekla si ma do žltej,“ pripomenula jej Kate.

„Áno a mrzí ma to. To ma odnaučí počúvať krajčírku. Nikdy som nemala zapochybovať o svojom úsudku. Budeme ich musieť nechať skrátit pre Edwinu.“

Keďže Edwina bola o hlavu nižšia ako Kate a tiež o niekoľko odtieňov svetlejšia, nemal by to byť problém.

„Keď ti ich budú upravovať,“ ozvala sa Kate a otočila sa k sestre, „určite sa zbav volánov na rukávoch. Sú veľmi nepohodlné a škrabú. Na plese u Ashbournovcov som si ich chcela strhnúť dole.“

Mary zagúľala očami. „Som prekvapená a zároveň aj vďačná, že si to neurobila.“

„Ja som prekvapená, ale nie vďačná,“ ozvala sa Edwina s nezbedným úsmevom. „Len pomysli, ako by si *tým* pobavila lady Whistledownovú.“

„Ach, áno,“ povedala Kate a uskrnula sa. „Už to vidím. Zvädnutý narcis si vytrhal lupene.“

„Idem dohora,“ oznámila im Mary a pokrútila hlavou nad správaním oboch dcér. „Snažte sa nezabudnúť, že dnes večer sa chystáme na večierok. Pred tým ako pôjdeme, by ste si možno chceli oddýchnuť. Určite to bude ďalší dlhý večer.“

Kate a Edwina prikývli a niečo zamrmlali, zatiaľ čo si Mary vzala výšivku a odišla z miestnosti. Hneď ako ju nebolo vidieť, sa Edwina otočila ku Kate a spýtala: „Už si sa rozhodla, čo si oblečieš dnes večer?“

„Myslím, že zelený tyl. Viem, že by som mala nosiť bielu, ale obávam sa, že mi nepristane.“

„Ak si nedáš bielu,“ povedala Edwina lojálne, „tak potom ani ja. Oblečiem si modrý mušelin.“

Kate súhlasne prikývla a pozrela na noviny, čo mala v ruke, a zároveň sa snažila nezhodiť Newtona, ktorý sa prevrátil na chrbát a chcel, aby mu škrabkala brucho. „Minulý týždeň mi pán Berbrooke povedal, že v modrej vyzeráš ako anjel. A tiež sa ti hodí k očiam.“

Edwina prekvapene zažmurkala. „To ti povedal pán Berbrooke? Tebe?“

Kate zdvihla pohľad. „Samozrejme. Všetci tvoji nápadníci sa ti snažia skladať poklony cezo mňa.“

„Naozaj? Prečo?“

Kate sa pomaly, zhovievavo usmiala. „Nuž, Edwina, možno to má niečo spoločné s chvíľou, keď si počas hudobného večierka u Smythe-Smithovcov pred všetkými vyhlásila, že bez sestrinho súhlasu by si sa nemohla vydať.“

Edwina sa jemne začervenala. „Nebolo to pred všetkými,“ zahundrala.

„Ani nemuselo. Novinky sa šíria rýchlejšie ako požiar na streche. Ja som nebola ani v miestnosti a stačili dve minúty, aby som sa o tom do počula.“

Edwina si prekrížila ruky na hrudi a vydala zo seba: „Hmmm.“ Znela ako staršia sestra. „Nuž, je to pravda a vôbec ma netrápi, kto o tom vie. Viem, že sa odo mňa očakáva, že si vyberiem skvele, ale nemusím sa vydať za niekoho, kto sa ku mne bude správať zle. Stačí mi hocikto, komu sa podarí zaujať ťa.“

„Je také ťažké zaujať ma?“

Sestry sa pozreli na seba a potom jednoducho zvolali: „Áno.“

Ale zatiaľ čo sa obe smiali, v Kate rástol pocit viny. Všetky tri Sheffieldové vedeli, že to Edwina sa podarí uchmatnúť si šľachtica alebo dobre sa vydať. To ona im zabezpečí, že nebudú musieť prežiť svoje životy v chudobe. Bola krásna, zatiaľ čo Kate...

Kate bola Kate.

Neprekážalo jej to. Edwinina krása bola jednoducho faktom. Kate sa určite pravdy naučila prijať už dávno. Nikdy sa nenaučí tancovať waltz bez toho, aby sa nesnažila viesť, vždy sa bude báť búrok a bez ohľadu na to, čo si oblečie, aký účes bude mať a ako sa uštipne do líc, nikdy nebude taká krásna ako Edwina.

Kate si nebola ani celkom istá, či by sa jej páčila pozornosť, ktorá sa dostávala jej sestre. Ani nevedela, či by jej urobilo radosť vydať sa, aby zabezpečila matku a sestru.

„Edwina,“ povedala Kate nežne s vážnym pohľadom, „nemusíš sa vydať za nikoho, kto sa ti nepáči. Vieš to.“

Edwina prikývla. Vyzerala, akoby sa chystala rozplakať.

„Ak usúdiš, že v Londýne nie je jediný gentleman, ktorý by mohol byť pre teba dosť dobrý, tak to zvládneme. Jednoducho sa vrátíme späť do Somersetu a budeme sa tešiť zo spoločnosti tej druhej. Veď aj tak neexistuje nikto, koho by som mala radšej.“

„Ani ja,“ zašepkala Edwina.

„A ak nájdeš muža, ktorý ťa očarí, s Mary budeme mať radosť. Nemala by si si robiť starosti, že nás opustíš. Budeme spolu vychádzať dobre.“

„Tiež by si si mohla niekoho nájsť a vydať sa,“ poznamenala Edwina.

Kate cítila, ako sa jej pery skrútili do úsmevu. „Mohla,“ pripustila, ale vedela, že to pravdepodobne nie je pravda. Nechcela ostať starou dievkou navždy, ale pochybovala, že by si tu v Londýne našla manžela. „Možno si ma nájde jeden z tvojich zamilovaných nápadníkov, keď si uvedomí, že si nedosiahnuteľná,“ podpichovala ju.

Edwina ju udrela vankúšom. „Nehovor hlúposti.“

„Nehovorím!“ namietala Kate. A myslela to vážne. Zdalo sa jej to ako najlepší spôsob, akým by si mohla naozaj nájsť manžela tu v meste.

„Vieš, za akého muža by som sa chcela vydať?“ spýtala sa Edwina so zasneným pohľadom.

Kate pokrútila hlavou.

„Učenca.“

„Učenca?“

„Učenca,“ povedala Edwina odhodlane.

Kate si odkašľala. „Nie som si istá, koľkých takých nájdeš počas sezóny v meste.“

„Viem.“ Edwina si krátko vzdychla. „Ale popravde – a ty o tom vieš, hoci to nemôžem vyzradiť na verejnosti – som skôr knihomoľ. Oveľa radšej by som strávila deň v knižnici ako potulkami po Hyde Parku. Myslím, že by som rada strávila život s mužom, ktorý má podobné záujmy.“

„Dobre. Hmmm...“ Katina myseľ pracovala na plné obrátky. Je nepravdepodobné, že by si Edwina po návrate do Somersetu našla nejakého učenca. „Vieš, Edwina, môže byť ťažké nájsť skutočného učenca mimo univerzitných miest. Možno sa budeš musieť uspokojiť s mužom, ktorý číta a vzdeláva sa tak ako ty.“

„To je v poriadku,“ vyhlásila Edwina šťastne. „Uspokojila by som sa aj s amatérskym učencom.“

Kate si uľavene vydýchla. Určite nájdú v Londýne niekoho, kto rád číta.

„A vieš čo?“ dodala Edwina. „Nemôžeš súdiť knihu podľa obalu. Amatérski učitelia môžu byť rôzni ľudia. Dokonca aj vikomt Bridgerton, o ktorom neustále píše lady Whistledownová, by mohol mať srdce učenca.“

„Zahryzni si do jazyka, Edwina. Nechceš mať nič dočinenia s vikomtom Bridgertonom. Všetci vedia, že je tým najhorším druhom nemravni-